

A Solution to End the War and Secure Iran's Future

A Constitutional Roadmap for Iran's Liberation

For nearly half a century, the world has misunderstood the true nature of Iran's crisis. Many focus on its nuclear ambitions, regional proxies, ballistic missiles, or economic instability. These are serious issues, but they are symptoms—not the disease itself.

The root cause of Iran's domestic oppression and international aggression lies in one place: the Constitution of the Islamic Republic of Iran.

The Original Betrayal

In 1979, millions of Iranians supported a revolution against the Shah, hoping to establish freedom, justice, and constitutional government. Ayatollah Khomeini himself had long criticized the Shah for violating Iran's constitutional order.

In his historic address to the nation before leaving Iran, the Shah openly acknowledged that, during his reign, he had not always acted within the limits of the Constitution. He admitted this as a serious mistake and pledged that, if the Iranian people allowed him to remain, he would henceforth govern strictly in accordance with the Constitution, respecting both the rule of law and the rights of the nation.

While in exile in Paris, Khomeini and his advisers presented the world with the vision of a post-monarchical Iran governed by a secular and democratic constitution. This promise attracted broad support from liberals, nationalists, religious moderates, and ordinary citizens.

But once power was secured through the April 1979 referendum, that promise was abandoned. In its place emerged the doctrine of Velayat-e Faqih—the absolute guardianship of the Islamic jurist.

The insertion of Article 5 into the constitution transformed Iran from a nation seeking liberty into a theocratic dictatorship. Every right, every freedom, every economic safeguard became subordinate to clerical interpretation and ideological control.

Why Every Protest Fails

Since 1979, Iranians have protested repeatedly:

The early resistance movements, especially in Kurdistan

The Green Movement

The nationwide protests of 2019

The Woman, Life, Freedom uprising

Countless labor, student, and civil demonstrations

All have faced brutal repression. Why? Because they challenged the regime's policies, but the regime's power is protected by its constitutional architecture.

As long as Velayat-e Faqih remains the supreme legal authority, no protest—however heroic—can produce lasting change.

The Constitutional Awakening

Over the past two decades, Iran's political thinkers, opposition organizations, civil society leaders, and activists have increasingly recognized this truth. Instead of merely protesting, they have begun drafting alternative constitutions for a future democratic Iran.

This movement has been reflected in numerous declarations and manifestos, including statements by activists, intellectuals, women leaders, and civil society groups inside Iran.

Their message is clear: Iran does not simply need a new government. Iran needs a new constitutional foundation.

The Problem of False Opposition

Unfortunately, millions of Iranians abroad are often distracted by self-appointed opposition figures who enjoy wealth, media access, and political lobbying, yet lack genuine legitimacy among the people inside Iran. Some, knowingly or unknowingly, serve as convenient alternatives that ultimately preserve the status quo.

Real change must be rooted in the aspirations of the Iranian people themselves—not imposed by personalities, dynasties, or foreign interests.

Two Fundamental Demands

Cyrus Force has translated this constitutional movement into two clear and actionable policy demands:

1. Constitutional Challenge

The Constitution of the Islamic Republic explicitly incorporates hostility toward the United States, legitimizes the export of revolution, and provides a legal framework for terrorism and regional destabilization.

No sovereign nation is obligated to accept constitutional provisions in another state that institutionalize aggression against it.

The United States can, therefore, lawfully and morally challenge these provisions and call for their removal. Such a stance would lend international legitimacy to Iran's constitutional reform movement.

2. Smart Sanctions Against Regime Oligarchs

Traditional sanctions have too often harmed ordinary Iranians while enabling regime elites to profit through corruption and sanctions evasion.

A more effective approach is to identify, freeze, and ultimately confiscate the overseas assets of the regime's oligarchs—wealth stolen from the Iranian people and hidden abroad.

These assets, estimated to be in the hundreds of billions of dollars, should be safeguarded for the future reconstruction of a free Iran.

A Peaceful Alternative to War

For years, Cyrus Force has advanced a simple but transformative principle:

Change the battlefield from war to constitution.

This approach aligns American strategic interests with the democratic aspirations of the Iranian people. It avoids the devastation of military conflict while directly targeting the legal and financial foundations of the regime.

The Path Forward

A policy centered on constitutional reform and smart sanctions would:

Undermine the regime's ideological legitimacy

Empower Iran's constitutional reform movement

Weaken corrupt ruling elites

Protect ordinary Iranian citizens

Offer a peaceful path to democratic transition

Reduce the risk of regional war

Help secure the reopening of the Strait of Hormuz

Preserve Iran's territorial integrity and future prosperity

Conclusion

The Iranian people have shown extraordinary courage. But courage alone cannot overcome a regime whose power is constitutionally entrenched.

The ultimate struggle in Iran is not merely against individual rulers. It is against the constitutional system that enables tyranny.

Any lasting solution must therefore begin where the problem began: with the constitution itself.

Only by confronting that foundation can the world help Iran achieve freedom, peace, and a democratic future.

بیست و نهم آوریل

راه حلی برای پایان جنگ و تضمین آینده ایران

بحران ایران را نمی‌توان صرفاً از دریچه برنامه هسته‌ای، درگیری‌های منطقه‌ای یا تحریم‌های اقتصادی فهمید. سرچشمه واقعی بی‌ثباتی ایران در قانون اساسی آن نهفته است.

در سال 1357، مردم ایران برای برپایی یک حکومت مطلقه دینی قیام نکردند! آنان آزادی، عدالت و حکومتی مبتنی بر قانون اساسی می‌خواستند. آیت‌الله خمینی در دوران تبعید در پاریس بارها وعده حکومتی دموکراتیک داد و حتی پیش‌نویس قانونی اساسی را پذیرفت که عمدتاً سکولار بود.

شاه در سخنرانی تاریخی خود پیش از ترک ایران، آشکارا اعتراف کرد که در دوران سلطنتش همواره در چارچوب قانون اساسی عمل نکرده است. او این را خطایی بزرگ دانست و متعهد شد که اگر مردم به او فرصت ادامه حکومت بدهند، از آن پس کاملاً بر اساس قانون اساسی کشور حکومت خواهد کرد و به حاکمیت قانون و حقوق ملت احترام خواهد گذاشت.

اما پس از تثبیت قدرت از طریق همه‌پرسی فروردین 1358، مسیر خود را تغییر داد. اصل «ولایت فقیه» به قانون اساسی افزوده شد و عالی‌ترین قدرت را به رهبری غیرمنتخب سپرد. همین نوآوری حقوقی، وعده انقلاب را به واقعیت دیکتاتوری بدل کرد.

اصل پنجم به سنگ بنای حکومت استبدادی تبدیل شد. این اصل همه نهادهای حکومتی را تحت سلطه روحانیت قرار داد و تضمین کرد که تمامی حقوق، آزادی‌ها و مفاد دموکراتیک، همواره تابع تفسیر ایدئولوژیک باقی بمانند.

از آن زمان، هر بحران بزرگ ملی — از افول اقتصادی و فساد ساختاری گرفته تا سرکوب داخلی، ماجراجویی منطقه‌ای و خصومت با غرب — از همین ساختار قانون اساسی سرچشمه گرفته است.

هر جنبش اعتراضی بزرگ در ایران، در نهایت اعتراضی به همین نظام بوده است: کشتار خلخال در تابستان 1358 جنبش سبز 1388، قیام سراسری ابان 1398، جنبش زن، زندگی، آزادی، و بی‌شمار اعتراضات کارگری، دانشجویی و مدنی که همچنان ادامه دارد.

با درک این واقعیت، اندیشمندان و گروه‌های اپوزیسیون ایرانی، چه در داخل و چه در خارج از کشور، در دو دهه گذشته به تدوین قانون اساسی‌های جایگزین برای آینده‌ای دموکراتیک پرداخته‌اند. بیانیه‌ها و منشورهای متعددی که به امضای فعالان، روشنفکران و گروه‌های زنان رسیده، نشان‌دهنده شکل‌گیری یک اجماع ملی است: آینده ایران نیازمند تغییر قانون اساسی است.

با این حال، این جنبش هنوز از شناسایی و حمایت راهبردی بین‌المللی برخوردار نشده است. به همین دلیل، سایر فورس خواسته‌های مردم ایران را در دو مطالبه بنیادین خلاصه کرده است:

1- پاسخگویی قانون اساسی

قانون اساسی جمهوری اسلامی حاوی اصولی است که ضدیت با آمریکا، صدور انقلاب و حمایت از نیروهای نیابتی را نهادینه می‌کند. این اصول صرفاً شعار نیستند؛ بلکه الزاماتی حقوقی‌اند. ایالات متحده حق کامل دارد که این اصول را به چالش بکشد و حذف آن‌ها را شرط عادی سازی روابط قرار دهد.

چنین سیاستی دخالت در امور داخلی ایران نخواهد بود؛ بلکه همسویی با خواست قانون اساسی مردم ایران است.

2- تحریم‌های هوشمند علیه الیگارش‌های رژیم

تحریم‌های سنتی اغلب توسط رژیم مورد سوءاستفاده قرار گرفته‌اند؛ به گونه‌ای که فساد را تقویت کرده و در عین حال فشار را بر مردم عادی تحمیل کرده‌اند. رویکرد مؤثرتر آن است که ثروت‌های غارت شده توسط نخبگان رژیم، که در خارج پنهان شده‌اند، شناسایی، توقیف و در نهایت به ایران بازگردانده شوند.

این ثروت — که صدها میلیارد دلار برآورد می‌شود — متعلق به مردم ایران است و باید برای بازسازی ایران آزاد حفظ شود.

جایگزین راهبردی

این دو مطالبه، جایگزینی صلح‌آمیز، عملی و اخلاقی برای جنگ فراهم می‌آورند.

آن‌ها:

تمرکز را از تقابل نظامی به اصلاح قانون اساسی منتقل می‌کنند.

سیاست آمریکا را با مطالبات واقعی مردم ایران همسو می‌سازند.

بنیان‌های ایدئولوژیک و مالی رژیم را تضعیف می‌کنند.

زمینه را برای ایرانی باثبات، دموکراتیک و شکوفا فراهم می‌آورند.

راه پیش رو روشن است: میدان نبرد را از جنگ به قانون اساسی تغییر دهید.

تنها از مسیر تحول قانون اساسی است که ایران می‌تواند به آزادی دست یابد، منطقه به ثبات برسد، و جهان از یک درگیری پرهزینه دیگر اجتناب کند.

سایروس فورس

www.cyrusforce.org